

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
4.Bf.185/2021/31.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2022. március 10. napján tartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt Terhelt1 ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2021. április 29. napján kihirdetett 24.B.1112/2018/110. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 12 (tizenkettő) évre enyhíti.

A vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

A vádlottal szemben 10.938 (tízezer-kilencszázharmincnyolc) forint összegre vagyonek Kobzást rendel el.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A szabadságvesztés tartamába a másodfokú bíróság beszámítja a 2021. augusztus 11. napjától a mai napig letartóztatásban töltött időt.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2021. év április hó 29. napján kihirdetett 24.B.1112/2018/110. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat emberölés büntetnének kísérlete [Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) és f) pont] miatt mint visszaesőt 15 év szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani. Megállapította, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetés háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítani rendelte a vádlott által előzetes fogva tartásban töltött időt. Határozott a bűnjelekről, végül kötelezte a vádlottat a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője felmentés érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] A *vádlott védője* fellebbezésének írásban benyújtott indokolásában kérte az ítéleti tényállás iratok tartalma alapján történő megváltoztatását, a releváns tények kétséget kizáró bizonyítottságának hiányában, illetve jogos védelmi helyzet miatt a vádlott felmentését. Előadása szerint a verekedésnek három szemtanúja volt, akik egyben a verekedés résztvevői is voltak. Mindhárman lényeges kérdéseket illetően eltérően adták elő az eseményeket. Tekintettel a vádlott védekezési szabadságára, a védő a két sértett kijelentésére fókuszált. Előadta, hogy mindkét sértett kihallgatása az események után nem sokkal kórházi körülmények között történt. Nézete szerint a kihallgatás befolyástól mentessége és tárgyi körülményei nem voltak biztosítottak. A vallomások megtételekor többen is jelen lehettek a helyszínen, ami álláspontja szerint eleve megkérdőjelezi az eljárási cselekmények törvényességét. Mindkét sértett elismerte, hogy az események idején ittasak voltak. sértett1 sértett határozottan kijelentette, hogy kábítószer nem fogyasztott, azt venni sem akart. A vádirati tényállásban szereplő ügyletről semmit nem tudott, nem állította, hogy pénzt vett volna elő, és utólag sem panaszkodott bármekkora hiányra. Az említett sértett tehát semmi adatot nem szolgáltatott a cselekményről. A bíróság is kénytelen volt megállapítani, hogy az egyik sértett, nevezetesen sértett2 vallomásán kívül közvetlen bizonyítékok a cselekménnyel kapcsolatban nem álltak rendelkezésre. A vádlotti vallomás elvetése folytán a törvényszék a tényállást egyetlen sértett vallomására alapította, amely az irányadó bírói gyakorlat szerint nem lehet a megalapozott ítélet alapja, hiszen a sértett értelemszerűen érdekelt személy az ügyben. sértett1 annyi információval szolgált, hogy sértett2 a földön feküdt, illetve hogy semmiféle kábítószeres ügylet nem volt. Ezek a kijelentései szöges ellentétben állnak a sértett-társa vallomásával és az ítéleti tényállással is. Elmaradt a két sértett szembesítése, és a későbbi kihallgatásuk sem volt lehetséges.

[4] A többi tanú a cselekmény lefolyására érdemi adatot nem tudott szolgáltatni. A védő álláspontja szerint az érdekelt sértett tanú nyilatkozata csak akkor lett volna elfogadható, ha azt egyéb bizonyítékok is alátámasztják. Ilyen lehetett volna a sérülések vizsgálatát végző szakértői vélemény. Az ügyben azonban ez a bizonyítási eszköz sem volt alkalmas a vádlott védekezésének cáfolatára. szakértő1 szakértő ugyanis a sérülések alapján nem tudta cáfolni a terhelt védekezését. A bíróságnak sértett2, illetve a terhelt vallomása között kellett választania, mely felfogást azonban hibásnak tartotta. Álláspontja szerint a bíróságnak azt kellett volna eldöntenie, hogy sértett2 elmondására épülő tényállás kétséget kizáróan bizonyított e valamennyi terhelő tény tekintetében. Kifogásolta az "az tűnik észszerűnek" és „logikailag elfogadhatónak" törvényszéki megfogalmazásokat. Véleménye szerint az is lehetséges, hogy volt a sértetteknel készpénz, ám ennek ellenőrzése nem történt meg, így a sértetti állítást nem lehet kétséget kizáróan bizonyítottnak tekinteni. Felhívta a figyelmet arra is, hogy a többi tanú sem tudott a cselekmény lefolyásáról beszámolni, így sértett2 vallomását sem erősítették meg. A sértettekkel kapcsolatba kerülő személyek egy része határozottan

cáfolta, vagy aggályossá tette azt a vallomást, amelyre az ítéleti tényállást a törvényszék felépítette.

[5] A minősítést sem tartotta a védő megalapozottnak. Noha az eszköz emberi élet kioltására alkalmas, azonban annak használata még a szakértői vélemény szerint sem utalt ölési szándékra, ilyenről a sértettek sem számoltak be. Amennyiben sértett² sértett vallomását el is fogadjuk, akkor a cselekményben érintett személyek valamennyien a jogtalanság talaján álltak, tehát a védenca részéről sem zárható ki a jogos védelem. Ez pedig elegendő a büntethetőséget kizáró ok megállapításához. A jogos védelem szempontjából lényegesnek tartotta azt a tény, hogy védenca kis termetű, kigyúrtnak nem nevezhető egyén, míg a sértettek ketten voltak, másrészt termetre is nagyobbak voltak.

[6] A büntetés kiszabása körében megjegyezte, hogy egyáltalán nem zárható ki a súlyos sértetti provokáció lehetősége. Az időmúlás és a terhelti együttműködés alapján a büntetés enyhítését tartotta indokoltnak.

[7] *Terhelt1 terhelt* fellebbezésének írásban benyújtott indokolásában, valamint a nyilvános ülésen tett felszólalásában kifejtette, hogy az ítéleti tényállás felderítetlen, a bíróság téves tényekből továbbiakra helytelenül következtetett, indokolása feltételezésen és téves következtetésen alapul, kétséget kizáróan nem bizonyított tényeket foglal magában. A terhelt is utalt a sértettek meghallgatásának hiányára, emiatt a tényállás felderítésének elmaradására. Szerinte a bíróság a sértettek anyagi kárának ismerete nélkül állapította meg a nyereségvágyat. sértett¹ nem tett említést arról, hogy a verekedés során anyagi kár érte volna, mivel kijelentette, hogy a nála levő pénz és a mobil telefon is megvan. sértett² sértett egy rablásról számolt be, mellyel kapcsolatosan 100 USD lopási kárt említett. A vádlott a sértetti előadásokat felidézve vitatta a készpénz elvételét és utalt arra, hogy a sértettek maguk sem hivatkoztak anyagi károkozásra. Előadása szerint a sértettek vélelmezett anyagi sérelem okán támadtak reá, emiatt tévesnek tartotta a nyereségvágy megállapítását.

[8] A vádlott nehezményezte, hogy a rendőrség nem oldotta fel a sértettek vallomása közötti ellentmondásokat. Állítása szerint a sértettek ellene intézett támadása jogellenes volt a vélt sérelem miatt. Szerinte a sértettek önhatalmat gyakoroltak vele szemben, az őt ért támadás elhárítása pedig törvényileg megengedett volt. Elhárító magatartása arányos is volt, illetve a túllépés menthető felindultság miatt történt. Nehezményezte, hogy elmaradt a jogos védelem vizsgálata. Felhívta a figyelmet a rendőri jelentés és az ítéleti tényállás közötti ellentmondásra, amit abban látott megvalósulni, hogy tisztázatlan maradt, melyik sértett vette elő a pénzt. Hiányolta az eseményeket közvetlen észlelő tanúk felkutatását. Előadása szerint a sértetteket ért sérülések védekezés, hadonászás, kapkodás során keletkeztek, irányzott szűrés nem történt. Sérelmezte, hogy a szakértő feltételezésre alapította a súlyosabb sérülés keletkezésének lehetőségét, amire a szándéka nem terjedt ki. Hivatkozott a sértettek vallomásának ellentmondásos jellegére. A bíróság által megállapított tényállás álláspontja szerint bizonyíték nélküli, téves logikai következtetésen alapult. Így bizonyíték nélkül került rögzítésre, hogy a sértettek a pénzt előbb adták át számára. Vitatta a részéről lezajló támadás megállapítását. Szerinte az ellene indított támadással állt okozati összefüggésben a védekezés során bekövetkezett sérülés. Álláspontja szerint bűnösségét a fentiek miatt nem lehet megállapítani. A kifejtettek alapján kérte elsődlegesen bűncselekmény hiányában, másodlagosan bizonyíték hiányában a felmentését, harmadsorban pedig kérte a hatályon kívül helyezést követő új eljárás lefolytatását.

[9] A terhelt a nyilvános ülésen bizonyítási indítványt is előterjesztett. Kérte a cím¹⁰ szám alatt található üzlet kamerafelvételének a beszerzését, illetve - amennyiben a felvétel már nincs meg - az üzlet tulajdonosának a meghallgatását arra a tényre nézve, hogy a nyomozó hatóság lefoglalta-e az üzlet kamera felvételét. Ezt a felvételt állítása szerint a nyomozás során a nyomozó mutatta meg neki a telefonján, mely felvételen az ő és a két

sértett hangja volt hallható. Azt elismerte, hogy a felvételen ő és a sértettek nem voltak láthatók, a felvétel mégis az ő vallomását támasztotta alá. A bizonyítási indítvány elutasítása után kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, a kamerafelvétel beszerzésének hiányában a cím10 szám alatti üzlet tulajdonosának a felkutatását és kihallgatását, továbbá a sértettek meghallgatását. Kérte továbbá a hatályon kívül helyezés esetében letartóztatás helyett nyomkövető alkalmazásával bünyügyi felügyeletének elrendelését. Hatályon kívül helyezés hiányában az első fokon kiszabott alanytalanul súlyos büntetésének enyhítését indítványozta.

[10] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.444/2021/2. számú átiratában írtak szerint a törvényszék a perrendi szabályokat megtartva járt el, amikor egyesbíróként folytatott eljárást követően hozta meg az ítéletet. A terhelt bűnösségét az előkészítő ülésen nem ismerte el, azt az eljárás során mindvégig tagadta. A történeti tényállást a törvényszék a vádlott vallomása mellett tanúvallomásokra, igazságügyi szakértői véleményre, kamerafelvételekre, valamint egyéb okirati bizonyítékokra alapította. Ezek alapján olyan tényállást állapított meg, amely nem felelt meg a vádlotti védekezésnek, tehát elvetette, hogy a vádlott volt a megtámadott fél, és azt is, hogy pénz elvételére ne került volna sor. A tényállást megalapozottnak tartotta, szerinte az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét teljesítette, amelynek során kifejtette, hogy a vádlott jogos védelmi helyzet megállapítására irányuló védekezését milyen indokok miatt vetette el. Nézete szerint a felmentést célzó fellebbezések a bizonyítékok mikénti értékelésén keresztül támadják a tényállást, amelyek a történeti tények megalapozottsága folytán a másodfokú eljárásban nem vezethetnek eredményre. A tényállás alapján okszerűnek tartotta a vádlott bűnösségére levont következtetést és törvényesnek a cselekmény jogi minősítését. A visszaesőnek minősülő és az elkövetéskor másik büntetőeljárás hatálya alatt álló vádlott javára az irányadó középértéktől kismértékben eltérő mértékű szabadságvesztés büntetés és ahhoz igazodó közügyektől eltiltás kellően szolgálja a büntetési célokat, így annak enyhítését sem tartotta indokoltnak.

[11] Az ítélet járulékos rendelkezései körében noha a visszaesői minőséget helyesnek, azonban az annak alapjául szolgáló cselekmény megjelölését helytelennek tekintette. A visszaesést helyesen a Pesti Központi Kerületi Bíróság 15.Bk.35.460/2012/9. számú, 2012. november 22. napján jogerőre emelkedett összbüntetési ítélettel megállapított 7 év 3 hónap fegyházbüntetés alapozta meg. A vádlott a jelenlegi cselekményét az összbüntetési alap ítéletek jogerőre emelkedése után, azonban még az összbüntetés végrehajtásának 2018. július 3. napján történt befejezése előtt követte el. A fentiek alapján, mivel a vádlott a szándékos bűncselekményt a korábbi, határozott ideig tartó végrehajtandó szabadságvesztésre ítélese után, a végrehajtás befejezése előtt követte el, így a Btk. 38. § (4) bekezdés d) pontja alapján nem bocsátható feltételes szabadságra. Indítványozta a 40 USD eltulajdonításával okozott 10.938 Ft kár összegre a vádlottal szemben vagyonek Kobzás elrendelését. A kifejtettek alapján a feltételes szabadságra bocsátásból való kizárás megállapítása, valamint a 10.938 Ft összegre a vagyonek Kobzás elrendelése mellett indítványozta az elsőfokú ítélet helybenhagyását.

[12] A másodfokú bíróság a vádlott és a védő által bejelentett fellebbezést mindössze a vádlott büntetésének enyhítésre irányuló részében tartotta alaposnak.

[13] A másodfokú bíróság a vádlott bizonyítási indítványa tekintetében az alábbiak szerint foglalt állást.

[14] A Be. 594. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú bírósági eljárásban bizonyítás felvételének a részbeni megalapozatlanság, az eljárási szabálysértés kiküszöbölése érdekében, és akkor van helye, ha a fellebbezésben új tényt állítottak, vagy új bizonyítékokra hivatkoztak. A (2) bekezdés szerint a másodfokú bíróság mellőzi a bizonyítás felvételét olyan tényre nézve, amely a bűnösség megállapítását, a felmentést, az eljárás megszüntetését, a

bűncselekmény minősítését, a büntetés kiszabását, illetve az intézkedés alkalmazását nem befolyásolja.

[15] A másodfokú bíróság a Be. irányadó szabályai alapján bírálta el azt a kérdést, hogy a vádlott által felajánlott bizonyítás elrendelése indokolt-e.

[16] A fent ismertetettek szerint abban az esetben kell a másodfokú eljárásban további bizonyítást felvenni, ha az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozottsága kétséges, továbbá ha a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékra hivatkoztak. Márpedig a vádlott által előterjesztett bizonyítási indítvány nem felel meg a fenti szempontoknak, mivel a vádlott a fellebbezésében új tényre egyáltalán nem hivatkozott, másrészt a tényállás megalapozottsága sem volt kétséges.

[17] A nyomozati iratokból kitűnt, hogy a nyomozó hatóság nagy hangsúlyt fektetett a lehetséges kamerafelvételek felkutatására és beszerzésére, és azok közül a releváns mozzanatokról fényképfelvételeket is csatolt az iratokhoz. A kamerafelvételekről készített jelentések tartalmából világosan kitűnt, hogy cselekmény elkövetésének helyszínén nem volt a cselekmény lefolyását rögzítő térfigyelő kamera. A cím10 szám alatt található üzlet tulajdonosának a kihallgatásától a cselekmény elkövetése óta eltelt közel hat év távlatából eredmény nem várható. Amennyiben igazolná is az üzlet tulajdonosa, hogy foglaltak le tőle kamerafelvételt, ez önmagában nem jelentené a történésekre nézve a vádlotti védekezés alátámasztását, ezért a vádlott által kért bizonyítás lefolytatásától eredmény sem várható. A bizonyítás elrendelése mindössze az eljárás elhúzódásához vezetne, ezért a másodfokú bíróság a vádlott bizonyítási indítványát elutasította.

[18] A felülbírálat – a vádlotti és védelmi fellebbezések irányára és tartalmára figyelemmel – a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljes körű volt.

[19] A másodfokú bíróság a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül, melynek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta, az eljárást perrendszerűen folytatta le. Nem sértett abszolút hatályon kívül helyezést eredményező lényeges eljárási szabályt.

[20] Így nem sértett szabályt akkor sem, amikor a sértettek tárgyaláson történő meghallgatásának hiányában a nyomozás során tett vallomásukat felolvasással tette a bizonyítás anyagává. Ezzel kapcsolatban hangsúlyozni szükséges, hogy az elsőfokú bíróság minden eszközt igénybe vett annak érdekében, hogy a sértettek kihallgatása megtörténjen, ennek elmaradása nem a bíróság mulasztására, hanem részben a járványhelyzetre, részben a sértettek együttműködésének hiányára volt visszavezethető.

[21] Az elsőfokú bíróság az ügyben releváns bizonyítékokat feltárta, azok gondos, minden körülményre kiterjedő vizsgálatával túlnyomórészt helyesen állapította meg az ítéleti tényállást.

[22] A vádlott előéleti adatait az alábbiakkal volt indokolt kiegészíteni, illetve helyesbíteni:

[23] A Pesti Központi Kerületi Bíróság 15.Bk.35.460/2012/9. számú összbüntetési ítéletében megállapított szabadságvesztésből a vádlottat 2015. augusztus 29-én bocsátották feltételes szabadságra, a feltételes szabadság próbaideje: 2016. augusztus 28-án járt volna le eredményesen. A feltételes szabadságot azonban a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2017. január 20. napján jogerőre emelkedett 21.B.23.094/2014/130. számú ítéletével megszüntette, és a megszüntetés folytán az összbüntetésből végre nem hajtott szabadságvesztés hátralévő részét 2017. január 21-i kezdő nappal és 2018. július 3-i végső nappal hajtották végre. (fogamatba vételről szóló értesítés elsőfokú iratok 11. sorszám)

[24] A másodfokú bíróság a *történeti tényállást* az iratok tartalma alapján a Be. 593. § (1) bekezdésének a) pontja alapján az alábbiakkal egészítette ki:

[25] A sértett² sértettet ért szúrt sérülések többféle testtájékon, különböző irányból, különböző anatómiai régiókban helyezkedtek el, tehát a cselekmény alatt a sértett és az elkövető testhelyzete dinamikusan változott, a sértettet a szúrt sérülések akár különböző testhelyzetben és több irányból is érték. sértett¹ sértettet a három szúrt sérülés különböző irányból, oldalról és hátulról is érte. A szúrások irányzott jellege nem volt megállapítható egyik sértett esetében sem, nem zárható ki, hogy a sérülések hadonászó jellegű mozdulatsor alkalmával keletkeztek. (szakértő¹ orvosszakértő nyomozás során adott szakvéleménye a nyomozati iratok 703. és 709. oldala, továbbá a szakértő tárgyalási meghallgatása a 42. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 11-13. oldala)

[26] A sértett¹ sértettnek a nyakizom mellett elhelyezkedő szúrt sérülése a nyaki nagy ér közvetlen közelében, attól akár egy centiméter távolságra helyezkedett el. Az esetkor alkalmazott szúráserőre tekintettel megvolt a reális lehetősége a nyaki érkeplet sérülése során akár életveszélyes, akár halálos kimenetelű sérülésnek is. (szakértő¹ orvosszakértő szakvéleménye a nyomozati iratok 707-709. oldala továbbá a szakértő tárgyalási meghallgatása a 42. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 13. oldala)

[27] A másodfokú bíróság a Be. 593. § (3) bekezdése alapján a fentiek szerint kiegészített tényállás alapján bírálta felül elsőfokú bíróság ítéletét.

[28] A másodfokú bíróság anélkül, hogy megismételné az elsőfokú bíróság részletes és logikus bizonyítékértékelő tevékenységét a vádlott és a védő érvelésére is figyelemmel az alábbiakra kíván utalni.

[29] A vádlottat az eljárás nyomozati szakaszában 12 alkalommal hallgatták meg gyanúsítottként. A számos alkalommal történt meghallgatása alapján megállapítható, hogy vallomásai nem voltak következesek, azokat az idő előrehaladtával az ügy megítélése szempontjából lényeges tényekre nézve módosította, kiegészítette. Nevezetesen eltérően adta elő, hogy a kés kitől került elő; erre nézve először azt állította, hogy a nyakát szorító sértett vette elő a kést, majd a negyedik, 2016. október 3-án felvett vallomásában ismerte el, hogy a kés a saját eszköze volt. A kés pengehosszúságát ekkor sem a valóságnak megfelelően jelölte meg, mivel a szakértő szerinti 8 centiméterrel szemben mindössze 3-4 centiméter pengehosszúságot állított. Védekezése a jogtalan támadással szembeni jogos védelemre irányult, azonban nyilatkozatai alapján a támadás és a védekezés mozzanatai tekintetében sem vallott következetesen, előadásait az idő előrehaladtával eltérő mozzanatokkal bővítette az eltérések okainak magyarázata nélkül. Az eljárás későbbi szakaszában a vádlotti állítás szerint a sértettek által kifejtett erőszak egyre súlyosabbá vált, több támadó mozzanattal egészült ki, és egyre nagyobb hangsúlyt kapott a vádlott részéről a védekezés, a kiszolgáltatottság, a félelem hangoztatása. Vallomása abban a kérdésben volt következetes, hogy pénz megszerzése részéről nem történt. Noha extázisra hivatkozva nem tudta elmondani a számtalan szúrás módját, a kabátja lehúzásának, kapucnija elszakításának körülményeit igen részletesen leírta egyik vallomásában.

[30] Kétségtelen tény, hogy a vádlottat a védekezés során igazmondási kötelezettség nem terheli, azonban előadásának elfogadását vagy elvetését nagyban befolyásolja a vallomás következetessége, de főként az egyéb bizonyítékokkal való egybeesés avagy azoktól való eltérés.

[31] Kijelenthető, hogy a vádlott nyilatkozatai nem minősíthetők következetesnek. Jellemző volt a terhelte, hogy a rá nézve terhelő tényeket különböző okokra hivatkozva elhallgatta. Az említett tényezők miatt vallomása csak annyiban volt elfogadható, amennyiben azt az egyéb bizonyítékok is megerősítették.

[32] Márpedig a vádlott vallomását nem megerősítették, hanem cáfolták az ügyben beszerzett bizonyítékok, mindenekelőtt sértett2 sértett vallomása, amely az ítéleti tényállás alapját képezte. Megvizsgálva e sértett vallomását az állapítható meg, hogy az mentes volt a túlzásoktól, sértett2 sértett csak annyit állított, amennyit az esetről valójában tudott. Nem csak az elkövetővel szemben terhelő tényekről számolt be, hanem azt is elismerte, ami a vele, illetve a társával szembeni bűncselekmény megállapítását tette volna lehetővé; nevezetesen elismerte, hogy társával a vádlott által felajánlott kábítószer meg akarták vásárolni, majd sértett1 sértett a vásárlás érdekében a pénzt is elővette, amit a vádlott kikapott a sértett kezéből. A sértett a jelentős számú szűrés ellenére sem esett túlzásokba a sérülések elszenvedésének előadásakor.

[33] Az említett sértett előadását több bizonyíték támasztotta alá. sértett2 sértett nem csak a hatóságok előtt beszélt rablásról, hanem a súlyos sérülések elszenvedése után nyomban a hotel recepcióján azt állította, hogy őket kirabolták, tehát valamely értéktárgyukat erőszakos módon megtartották, melynek során magyarázatra nem szoruló, a kívülállók számára is jól látható komolyan vérző sérüléseket szenvedtek. Kétségtelen, hogy sértett1 sértett a cselekmény lefolyására nézve értékehető előadást nem tudott tenni, ezért nem tévedett az elsőfokú bíróság amikor túlnyomórészt sértett2 sértett vallomására alapította az ítéleti tényállást. A rendőri jelentésben írtak megegyeztek a sértettnek az eset után nyomban tett nyilatkozatával a rablás sérelmükre való elkövetésével. sértett2 sértett vallomását alátámasztotta a hotel recepcióján szolgálatot teljesítő személy, tanú2 tanúvallomása, aki elmondta, hogy a sértettek arról számoltak be, hogy őket kirabolták.

[34] A két sértett és a velük lévő társaik egy helyszínen való meghallgatását állító védői érvelést cáfolták a kihallgatásról felvett jegyzőkönyvek időpontjai, amelyek a meghallgatások eltérő időpontokban való lefolytatását igazolták. Azt a védői hivatkozást, hogy sértett2 sértett kihallgatásán a nyomozó hatóság biztosította a sértett testvére, sértett2 tanú6 számára a jelenlétet, a jegyzőkönyv nem igazolta, azonban ennek az eljárásjogi anomáliának azért sem volt jelentősége, mert a testvér vallomása érdemi információt nem tartalmazott annak ellenére sem, hogy hallotta sértett2 sértettnek a történekekről tett előadását. Tehát a törvényszék megalapozottan hagyta figyelmen kívül mint bizonyítékot tanú5 és sértett2 tanú6 vallomását arra figyelemmel, hogy előadásuk az eseményekről érdemi információt nem tartalmazott.

[35] sértett2, valamint sértett1 sértettek ismételt kihallgatásának elmaradása kétségtelenül akadályozta a felmerült kérdések tisztázását. A tárgyaláson történt kihallgatás elmaradása azonban a védői érveléssel szemben nem eredményezhette sértett2 sértett nyomozati vallomásának a bizonyítékok köréből való kirekesztését.

[36] A kifejtettek alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett mindkét vádlott büntetőjogi felelősségére, és a bűncselekmény minősítése is mindenben megfelelt a büntető anyagi jogszabályoknak.

[37] A vádlott által használt kés mérete, hegyessége, a szűrésok közepes, nagy ereje, nagy száma, a sérülések elhelyezkedése, több életfontosságú szerv környezetében történt sérülésokozás alapján nem tévedett a törvényszék, amikor mindkét sértett esetében megállapította az ölési szándékot. A szándék formáját az elsőfokú bíróság helyesen határozta meg eshetőlegesként, mellyel a másodfokú bíróság is egyetértett. Ezt támasztja alá az a körülmény, hogy a szűrésok, ha kifejezetten nem is célzottak voltak, de - amint azt az orvosszakértői vélemény is tartalmazza - hadonászó jellegű mozdulatsortól keletkezhetnek a sérülések.

[38] A vádlott a megszerzett pénzösszeg megtartása érdekében fejtette ki ölésre alkalmas eszközzel és módon az eredmény elmaradása miatt kísérleti szakban rekedt ölési cselekményét, így a nyereségvágyból történt minősítő körülmény megállapítása törvényes volt [Btk. 160. § (2) bekezdés b) pont].

[39] Mivel mindkét sértett esetében megvolt a reális lehetősége az életveszélyes, akár halálos eredmény bekövetkezésének, így a több ember sérelmére való elkövetés mint minősítő körülmény meghatározása is megalapozott volt. [Btk. 160. § (2) bekezdés f) pont].

[40] A másodfokú bíróság nem fogadta el a vádlott jogos védelem körében előadott védekezését. Az irányadó tényállás alapján a vádlottat nem érte ugyanis olyan jogtalan támadás, amellyel szemben jogosan védekezhetett volna. Éppen ellenkezőleg: a vádlott az általa ellenszolgáltatás nélkül, tehát jogtalanul megszerzett pénzösszeg jogos önhatalommal való visszaszerzésére törekvő sértetteket szurkálta meg a nála levő késsel életveszélyes következmény előidézésre is alkalmas módon.

[41] A vádlott visszaesői minőségét az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg és azt is mindenben a törvényi előírásokkal összhangban rögzítette, hogy a vádlott miért nem minősül különös visszaesőnek. A terhelt visszaesői minőségét azonban nem az elsőfokú ítéletben megjelölt elítélés alapozza meg, hiszen a Pesti Kerületi Bíróság 2016. június hó 1. napján kelt 21.B.23.094/2014/130. számú ítélete csak 2017. január hó 20. napján emelkedett jogerőre. A jelen ügy tárgyát képező bűncselekmény elkövetői időpontja az említett ítélet jogerőre emelkedése előtti, 2016. szeptember 22-i, tehát a két elítélés egymással ún. quasi halmazati viszonyban áll. A visszaesést valójában a 2012. január 17-én jogerőre emelkedett 3.Fk.26.645/2008/52. számú és a 2012. június 26-án jogerőre emelkedett 15.B.V.38.128/2010/45. számú ítéletek alapozzák meg, amelyeket a Pesti Központi Kerületi Bíróság 15.Bk.35.460/2012/9. számú ítéletével foglalt összbüntetésbe. E büntetéséből a terheltet 2015. augusztus 29. napján bocsátották feltételes szabadságra, a feltételes szabadság próbaideje 2016. augusztus 28. napján járt volna le eredményesen. A büntetést 2015. november 22-én töltötte volna ki eredményesen.

[42] A 6/2013. Büntető jogegységi határozat szerint a szándékos bűncselekmény miatt szabadságvesztésre ítélt e büntetéséből nem bocsátható feltételes szabadságra, amennyiben az újabb bűncselekményét a korábbi, határozott ideig tartó végrehajtandó szabadságvesztésre ítéletét követően, e büntetés végrehajtása során engedélyezett feltételes szabadság letelte után követte el, azonban a feltételes szabadságot utóbb más ügyben megszüntették.

[43] A vizsgált ügyben éppen a fenti határozatban szereplő eset valósult meg. Az összbüntetesként megállapított szabadságvesztésből történő feltételes szabadságra bocsátás próbaideje 2016. augusztus 28-án járt volna le eredményesen. A feltételes szabadságot azonban a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2017. január 20. napján jogerőre emelkedett 21.B.23.094/2014/130. számú ítéletével megszüntette, és a megszüntetés folytán az összbüntetésből végre nem hajtott szabadságvesztés hátralévő részét 2017. január 21-i kezdő nappal és 2018. július 3-i végső nappal hajtották végre. A terhelt a jelenleg folyó ügy tárgyát képező bűncselekményét 2016. szeptember 22-én valósította meg, amit tehát az összbüntetés végrehajtásának – az abból engedélyezett feltételes szabadság megszüntetése folytán – 2018. július hó 3. napján történő befejezése előtt követett el. Mivel a vádlott a szándékos bűncselekményt a korábbi, határozott ideig tartó végrehajtandó szabadságvesztésre ítélete után, a végrehajtás befejezése előtt követte el, ezért a Btk. 38. § (4) bekezdés d) pontja alapján nem bocsátható feltételes szabadságra.

[44] Az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket túlnyomórészt helyesen és hiánytalanul sorolta fel.

[45] További enyhítő körülményként kellett azonban értékelni a szándék eshetőleges formáját. Nyomatékos enyhítő körülmény, hogy egyik sértettnél sem alakult ki életveszély, sértettl sértett 8 napon belül gyógyuló sérülést szenvedett, tehát sérülése a halálos eredményhez távol esett. Kijelenthető, hogy a kísérlet ugyan befejezett volt, azonban a halálos eredményhez mindkét sértett esetében távoli volt, hiszen a sértettek mindegyike a kórházból a sérülést követő napon távozott.

[46] A helyesbített bűnösségi körülményekre, az enyhítő körülmények számának bővülésére, ennek következtében azok nyomatékának erősödésére figyelemmel a másodfokú bíróság az első fokon kiszabott 15 év szabadságvesztést eltúlzott mértékűnek tartotta, ezért azt a kétségtelenül magas tárgyi súlyú cselekményre irányadó tételkeret alsó határát meghaladó mértékre, 12 évre enyhítette.

[47] Az irányadó tényállás szerint a vádlott 40 USD-nek megfelelő 10.930 forint kárt okozott, amely nem térült meg. Mivel a vádlott ezzel az összeggel a bűncselekmény elkövetése révén gazdagodott, és a sértett polgári jogi igényt nem terjesztett elő, így erre az összegre a vádlottal szemben a Btk. 74. § (1) bekezdésének a) pontja alapján indokolt volt a vagyonek Kobzás elrendelése. Mivel az elsőfokú bíróság elmulasztotta a vagyonek Kobzásról szóló rendelkezést, ezért azt a másodfokú bíróság pótolta.

[48] A fent írtak alapján a másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 24.B.1112/2018/110. számú ítéletét a büntetés kiszabását, a feltételes szabadságra bocsátást, valamint a vagyonek Kobzást érintően a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényszerű rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helyben hagyta.

[49] A másodfokú bíróság a Btk. 92. § (1)-(2) bekezdése alapján a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámította a vádlott korábbi büntetéséből való szabadulásától, 2021. augusztus 11. napjától a mai napig letartóztatásban töltött időt.

[50] Mivel a másodfokú bíróság döntése nem ellentétes az elsőfokú bíróság döntésével, ezért a másodfokú bíróság ítélete ellen a Be. 615. § (1)-(2) bekezdése alapján további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2022. év március hó 10. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Halász Etelka s.k. előadó bíró, Dr. Lőrinczy Attila István s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék 24.B.1112/2018/110. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 4.Bf. 185/2021/. számú ítélete folytán 2022. év március hó 10. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2022 év március hó 10. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke

